

Vorkveðja.

Ó, rís upp, þú vorblær, og kyss mína kinn,
og kveð mér hinn þýðasta vorsönginn þinn.
Og blómskrúðan fagra, sem myrk hylur mold,
æ mundu að kalla, er svifurðu' um fold.

Vor, vor, fagra vor, —
hve heitt að eg fagna, er heyri' eg þig, vor! —

Er harmar vort hjarta, og von hverfur veik,
og visnandi æskablóm hrynja nábleik, —
þá kemur þú hressandi hjartkær vorblær,
og hreimfögru strengina gígjunnar slær.

Vor, vor, blíða vor!
Eg elska þá standu, sem aftur sést vor.

Á næstliðnum vetri var inni svo autt,
en úti svo napurt og sviplaust og snautt.
En nú breytist allt, því þinn andi er nær;
af ilmríkum vorgróða fyllist minn bær.

Vor, vor, blíða vor,
Þú aftur ert komið, ó, elskaða vor! —

MÁNI.

Staka.

Þegar bak við skrugguský
skin sitt dagmær hylur,
náttúrunnar örmum í
ólmur hamast bylur.

MÁNI.